

ваше, още повече свиваше своето малко тѣлце и — скована отъ студъ, гладъ и страхъ — заспиваше тревоженъ сънь...

Училищнитѣ другари на Лиза забѣлѣзаха промѣната у нея. Лиза повѣхна, залинѣ и почна начесто да отсъствува отъ училище. Най-послѣ тя простина и заболѣ. Татко ѝ я обгради съ нѣжни бащински грижи: намѣри дърва, стопли сгата, и за нѣколко дни Лиза пооздравѣ.

Въ такива болестни случаи бащата ставаше трижъ по-внимателенъ и нѣженъ къмъ нещастното си дѣте. Той прѣдставаше да пие, — до като отчаянието наново го вкараше въ кръчмата...

Една мразовита сутринъ бащата бѣ излѣзълъ по-рано и Лиза, болнава още — сама тръгна за училище.

Щомъ излѣзе отъ кѣщи, студенъ вѣтъръ прониза слабо облѣченото ѝ тѣло. Още малко и рѣцѣтѣ ѝ се сковаха, послѣ тя почна да не чувствува краката си и — прѣмръзнала, падна въ несвѣсть на улицата. Проходящитѣ изъ улицата хора и постовия стражаръ, като не можаха да узнаятъ чие е дѣтето, занесоха го въ градската болница...

Когато Лиза се посъвзе и прогледна, тя видѣ, че лежи на чисто посланъ креватъ и въ топла и свѣтла стая, а надъ главата ѝ, съ сълзи на очи, стои нейния татко.

Отрезвението било за малко: температурата ѝ постепенно се повишаваше и горкото дѣте отново изгуби съзнание...

Простудата бѣше силна, и изнѣмошѣлиятъ дѣтски организъмъ неможа да устои. Прѣзъ другата нощъ дѣтето още по-силно пламна, докторътъ безнадежно сви устни...

Най-сетнѣ, на разсъмване, Лиза дълбоко простена, широко отвори очи и гърчейки се въ прѣдсмъртни мѣжки — животътъ напусна нейното немошно тѣлце и тя изгасна тъй, както изгасва пламъчето на едва мѣждѣща свѣщица...

† М. Симеоновъ.